

מיכתבים

אמסטרדם, אך משום מה בארץ (ובהעולם הזה) נחשבת האג כבירת הולנד. נכון שבהאג נמצאים מישרי הממשלה והפרלמנט ההולנדיים, אך בירתה הרישמית של הולנד היא אמסטרדם.

חיים לוי, אמסטרדם

אחינו הקופים

על הנאתו של רונלד רגן מהאכילה הצפויה של תרנגולי-הודו (יומן אישי) ש"ה" העולם הזה 10.12.86.

אורי אבנרי מתמרמר על כך שאדם יכול לראות משהו מצחיק בהריגת בעלי-חיים ומסיים: "אינני צימחוני. אינני בא לתקן את הטבע שהפך את המין האנושי למין של אוכלי בעלי-חיים".

אך עובדה ידועה היא שאבנרי אדם האוהב בעלי-חיים, ומצד שני אינו צימחוני. אז יענה לי בבקשה: כיצד יכול אדם ליהנות מאכילת בשרם ושפיכת דמם של אלה שהוא אוהב?

תשובתו תהיה, כמובן, כי אינו אדם בכך, כך רצה הטבע.

והנה, לאחרונה גילו חוקרים בחפירותיהם, לפי שרדו עצמות מאובנות ושיניים של אנשים קדמוניים, כי סימני השחיקה על שיניו של אדם קדמון שחי לפני כשני מיליון שנים היו דומים לסימני השחיקה של שיני אוכלי בשר (פנתרים, נמרים). אבל על שיניו של אדם קדמון שחי לפני כשישעה מיליון שנים נתגלו סימני שחיקה שרמו בדיוק לסימני השחיקה של אוכלי פירות ושרי-שים, כמו על שיני הקופים הגדולים, שכולם אוכלי פירות וצימחונים מושבעים.

יוצא איפוא שהאדם, במקורו, היה דווקא צימחוני מטיבעו, כמו אחיו הקופים, ורק התר-חקותו מן הטבע ומחוקיו גררה עימה אכילת בשר בעלי-חיים. שמעון נמרי, (צימחוני ותיק), רמת-השרון

עיתון על הראש

על עמוס בן-גוריון, בנו של אתי איסט, באזכרה לאביו (יומן אישי) העולם הזה 17.12.86.

לדעתי, עניין כיסוי-ראש או גילוי-ראש בטקס סים רתיים הוא עניין של תרבות ודרך-ארץ. הכך מכנים שבכנסיה נוצרית צריך לגלות את הראש במסגד מוסלמי — לחלוץ את הגוללים, ובטקס דתי יהודי — לכסות את הראש.

לפני שנתיים וחצי ליוונו — ידידים וידידות ובהם אורי אבנרי — את חברנו דן (נמר של נייר) עומר, דור שלישי למישפחה אתיאסטית, לקברו רה בירושלים. לאחר אמירת הקדיש שאלתי את אביו של דן, אוסקר מרני, חברי לנשק מהצבא הבריטי במלחמת-העולם השנייה, אם טוב כעניין שאומר אל מלא רחמים על הקבר הרעון.

אוסקר הסכים לכך ולחץ את ידי. גם בקדיש וגם באל מלא רחמים עמדו כולם דומם והגברים, אתיאסטים, מי יותר ומי פחות, כיסו את ראשם. מי בכיפה ומי במיטפתחת, או אפילו כעיתון.

בטוחני שאיש מהם לא עשה בכך שקר בנפשו. ראובן סיוון, ירושלים

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפטיים או טכניים.

המערכה

האחרונה

שעה שגם התיאטרון (פסילות הצנוורה) וגם הצבא והאירועים בשטחים הכבושים) בחודשות. מן הראוי להוכיח שבשעתו כבר גילה קצין בכיר בצה"ל כי, לדעתו, קיים מכנה משותף בין תיאטרון לצבא. היה זה אלוף-מישנה אהרון זאב. קצין חינוך ראשי של צה"ל באותם ימים, שהסביר זאת בגליון העולם הזה שהופיע השבוע לפני 25 שנה: "המשותף בין תיאטרון וצבא הוא, הצהיר אלוף-מישנה זאב, שניהם מנציחים או מפסידים אחרי המערכה האחרונה!"

(המשך מעמוד 3)

מנוסי, בשעתו, לצבריות (הכל אוי דות חווה'לה", העולם הזה 10.12.86). לפי שתי הדוגמות שהביא העולם הזה, אפשר להשוב כי מנוסי חימש רק על צבריות צעירות, ולא היא.

הנה דוגמה מאותו אוסף המשרים, המתייחס לצברית לא כליכר צעירה:

רווקה מזדקנת, שמה שרה, יושבת כל יום בעטרה, כבר שנים היא מקווה, שיבוא שר-צבא וישאל אותה איפה היא גרה. לתשומת לב אלה שאינם יודעים זאת: עטרה הוא בית-קפה בלב ירושלים.

יואל אילון, תל-אביב

היה תפוח?

עוד על שם הצופן הראוי לפרשת הנשק לאיראן (מיבצע רש"), העולם הזה 3.12.86 (ואילך).

הקורא לקס הציע לקרוא לפרשת הנשק לאיראן

ארם, חווה, התפוח והנחש* בתנדף. רק בשיר השירים

מיבצע תפוח (בהסתמכו על פרשת חווה והנחש בגן-העדן), אבל כמו רבים לפניו הוא התחלק על קליפת תפוח שאיננו קיים. עובדה: בשום מקום בפרשת הפיתוי של חווה לא מוזכרת המילה תפוח, ורק כתוב פרי-העץ, ולמיטב זיכרוני, מוזכר התפוח כתנ"ך רק בשיר השירים (כתפוח בין עצי היער").

אמנון שמש, חיפה

- הקורא שמש צודק. התפוח הוכנס לתמונה רק על-ידי ציירים בימי הביניים (ראה גלופה).

הורוסקופ לא קדוש

עוד על חשיבות ההורוסקופ (מיכ"ב תבים", העולם הזה 3.12.86 ואילך). זה נכון שההורים העריכו מאוד את ההורוסקופ, וכדי לאפשר את העלאת הבטחותיו על הכתב אף טרחו והמציאו את הנייר, אבל הערכתם להורוסקופ היתה די מוגבלת, ככל זאת.

בניגוד לכמה וכמה ממכריי, למשל, ההורים התייחסו אליו אומנם בכבוד, אבל לא בקדושה. וכך קרה שכאשר כבר המציאו את הנייר, הם סירבו להנציח עליו טכסטים קדושים, בניגוד לדיברי ההורוסקופ, שנחשב בעיניהם פחות מקודש.

וכל כך למה? כי הם סברו שטכסטים קדושים יש לרשום על משי ולא על נייר, שיוצר מסיבי כותנה פשוטים. כרמלה לחובבייך, תל-אביב

כל הולנדי יודע

על מקום מושבה של המלכה האם ההולנדית (אורחים) העולם הזה 12.11.86.

14 מיליון הולנדים יודעים שבירת הולנד היא

יצור של ההולנדי הוגו ואן-דר-גוס (1440-1482) חטאת

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, פ.ד. 03*232262/3/4, תל-אביב 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דב איתן ♦ עורך תבנית: יוכי שגון ♦ רבות מערכת: ענת סהנוסטי ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפיר, צבי טל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סייטון ♦ המו"ל: "העולם הזה" בע"מ ♦ הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גר בע"מ, תל-אביב.

קיא יני

הנצורה. היו אלה ענת סרגוסטי ושרית ישרי.

24 שעות לפני שהצינו את הקווים בכיירות הצטלמו, שלושתנו, בעיר הלבנונית ג'זניה, מצפון לבירות. באותו יום ביקרנו בעיר ביבלוס (גבל). היתה זאת העיר הצפונית ביותר שאליה הגיע או צה"ל, והיינו האזרחים הישראליים הראשונים שבאו למקום. קנינו שם חולצות-טי לבנוניות, ובהן הצטלמו.

שרית ישרי נישאה בינתיים ועברה לצהרון חדשות, ואילו ענת סרגוסטי ממלאה כיום תפקיד

בשבוע שעבר פורסמה במדור זה כתבה על המסיבה שערך העולם הזה לרגל הופעת סיפרי אויבן אחי. באנגליה ובצרפת, המקום הוקדש בעיקר לתצלומים של האזרחים, שבאו למסיבה — שרים, חברי-כנסת, קצינים בכירים. (סיפרו לי שאחד מהם אמר: "קיבלתי את ההזמנה, ואחרי לבטים ההלטתי לבוא. חשבתי שזוהי

ישרי, אבנרי וסרגוסטי בנמל ג'זניה בלבנון, יולי 1982 24 שעות לפני

ישרי, אבנרי וסרגוסטי בתל-אביב, דצמבר 1986 4 שנים וחצי אחרי

חשוב יותר במערכת העולם הזה. אולם לרגל המסיבה הצטלמו שוב — כמזכרת להרפתקה עיתונאית משותפת לפני ארבע שנים וחצי, שהיתה גם סימון-דרך בדרכו רבת-ההרפתקות של העולם הזה.

העולם הזה

החלטה אמיצה, מפני שזאת היתה מסיבה לכבוד ספר המתאר פגישות עם אש"ף. אך כשבאתי היה המקום מלא בשרים ובהכררי-כנסת. במדינה הזאת כבר אי-אפשר להיות אפילו אמיץ!

בין כל התצלומים שפורסמו חסר אחד, שיש לו בשבילי משמעות מיוחדת. כסוף המסיבה הצטלמתי בחברת שתי העיתור נאיות. שנלוו אליי ב-3 ביולי 1982 כדי לערוך את הראיון עם יאסר ערפאת במערכת-ביירות

העולם הזה 2573